

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 184/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti D., s. r. o., Česká republika, zastúpenej JUDr. R. L., konateľ a advokát, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a platobným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 36 Rob/152/2011-12 z 11. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti D., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu nedostatku právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2012 doručená sťažnosť spoločnosti D., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a platobným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 Rob/152/2011-12 z 11. januára 2012 (ďalej aj „platobný rozkaz“ alebo „rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke bola predmetným platobným rozkazom uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi P., k. s., N., správcovi úpadcu S., s. r. o., N., 2 000 € s príslušenstvom v lehote 15 dní *„alebo v tej istej lehote podať odpor s odôvodnením vo veci samej na tomto súde“*. Proti platobnému rozkazu podala sťažovateľka 17. februára 2012 odpor (§ 172 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov – ďalej len „OSP“), ktorým navrhla, *„aby súd vo veci rozhodol tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne...“*.

3. Podľa názoru sťažovateľky *„Okresný súd... postupoval pri vydávaní platobného rozkazu... z hľadiska vykonaného dokazovania povrchno a konal na základe dôkazov bez skutočnej dôkaznej sily.“*

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom postupom okresného súdu a vydaním platobného rozkazu č. k. 36 Rob/152/2011-12 z 11. januára 2012, zakázal okresnému súdu pokračovať v porušovaní označených práv, priznal jej finančné zadost'učinenie *„v sume 5.000,- EUR“* a zaviazal okresný súd uhradiť jej trovy konania *„vo výške 237,34 EUR“*.

5. Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti dopytom na okresnom súde zistil, že tento (po podaní odporu) ešte vo veci nekonal.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

10. Citované ustanovenie zákona o ústavnom súde je vyjadrením ústavnej zásady subsidiarity konania o ústavných sťažnostiach zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy. Ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť výlučnou úlohou ústavného súdu, ten

v tejto súvislosti predstavuje inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

11. Ústavný súd z obsahu sťažnosti zistil (bod 2), že namietané porušenie označených základných práv postupom a rozhodnutím okresného súdu ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je predčasné, pretože sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podala proti platobnému rozkazu odpor, o ktorom dosiaľ okresný súd nerozhodol (v danom prípade ešte nezačal konať, pozn.). Sťažovateľka bude mať možnosť v prípadnom ďalšom konaní na okresnom súde uplatniť si požadovanú ústavnoprávnu ochranu.

12. Z čl. 127 ústavy vyplývajú aj samotné kompetencie ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti, ktorý poskytuje ochranu základným právam a slobodám len vtedy, pokiaľ základné práva neboli rešpektované ostatnými orgánmi verejnej moci. Zo zásady subsidiarity ústavnej sťažnosti tak vyplýva princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti ostatných orgánov verejnej moci, čo znamená, že ústavná sťažnosť je krajným prostriedkom na ochranu práva nastupujúcim vtedy, keď náprava pred týmito orgánmi verejnej moci už nie je štandardným spôsobom možná (napr. I. ÚS 135/2011).

13. Vzhľadom na už uvedené (body 9 – 12) ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2012